
THE LAST
LIGHT ON

ПОРІГ 11

Останнє світло, що горить

Є глибока різниця між виживанням і тим, щоб залишатися на ногах.

Виживання — це інстинкт.

Залишатися на ногах — це вибір.

Багато хто думає, що ці дві речі збігаються.

Це не так.

Людина може пережити бурю і провести решту життя, лежачи на своїх руїнах.

Інша може пройти крізь ту саму бурю, зібрати те, що залишилося, і вирішити йти далі.

Різниця не в рані.

Різниця в положенні.

Довгий час я вірив, що життя — це питання результатів.

Потім прийшли випробування.

І я виявив, що життя — це насамперед питання витривалості.

Моральної витривалості.

Емоційної витривалості.

Людської витривалості.

Є роки, коли все ніби сприяє.

Приходять люди.

Можливості зростають.

Проєкти розвиваються.

Навіть майбутнє ніби має привітне обличчя.

Потім приходять інші роки.

Інакші роки.

Роки, які не питають, чого ти бажаєш.

Роки, які питають, що ти можеш витримати.

Це роки, яких не видно на фотографіях.

Роки, яких ніхто не святкує.

Роки, коли головним заняттям стає просто йти далі.

Я зрозумів, що кожна людина має уявну межу зламу.

Межу, яку вона сама собі називає.

«Якби це сталося, я б не впорався».

«Якби я втратив оте, усьому був би кінець».

«Якби прийшло те випробування, я б зламався».

Я теж так думав.

Потім життя, з його звичною іронією, вирішує це перевірити.

І часто ми відкриваємо дивовижну річ.

Ми стійкіші, ніж уявляли.

Не сильніші.

Стійкіші.

Сила належить героям.

Стійкість належить звичайним людям.

Тим, хто прокидається вранці.

Тим, хто й далі працює.

Тим, хто має справу з візитами до лікарів.

З рахунками.

З обов'язками.

З відсутністю.

Зі страхами.

І все одно знаходить спосіб іти далі.

Вони — справжні фахівці з виживання.

За своє життя я зустрічав людей, які мали б чудові причини здатися.

У них їх було набагато більше, ніж будь-коли в мене.

І все ж вони йшли далі.

Не тому, що були оптимістами.

Не тому, що були наївними.

Не тому, що не зважали на біль.

Вони йшли далі, бо хтось від них залежав.

Донька.

Син.

Мати.

Чоловік.

Дружина.

Друг.

Спільнота.

Обов'язок часом породжує силу, якої немає в самого лише характеру.

Коли живеш не лише для себе, стаєш стійкішим.

Не щасливішим.

Не невразливішим.

Стійкішим.

У житті настає момент, коли перестаєш питати себе:

«Чому це відбувається зі мною?»

І починаєш питати себе:

«Що я маю робити зараз?»

Коли відбувається ця трансформація, щось змінюється.

Страждання не зникає.

Але втрачає головну роль.

Сцена знову належить дії.

Теперішньому.

Наступному кроку.

Дивлячись на пройдений шлях, я розумію, що вирішальними були не моменти великих тріумфів.

А моменти великої витривалості.

Дні, коли я був утомлений.

Дні, коли мені було страшно.

Дні, коли ніхто не дорікнув би мені, якби я здався.

І все ж якось я йшов далі.

Не завжди добре.

Не завжди елегантно.

Не завжди мужньо.

Але я йшов далі.

Сьогодні я не довіряю ідеальним розповідям.

Я не довіряю чоловікам, які стверджують, що ніколи не мали сумнівів.

Я не довіряю біографіям без тріщин.

З простої причини.

Їх не існує.

Кожна людина носить у собі архів невидимих битв.

Одні виграні.

Інші програні.

Деякі досі не завершені.

Зрілість полягає не в тому, щоб їх позбутися.

Вона полягає в тому, щоб навчитися з ними жити.

З часом я зрозумів ще одну річ.

Шрами — це не протилежність сили.

Це доказ її існування.

Ніхто не заходить далеко без слідів.

Ніхто по-справжньому не проходить крізь час, нічого не залишивши дорогою.

Питання не в тому, чи будемо ми поранені.

Питання в тому, що ми робитимемо потім.

Чи замкнемося в собі?

Чи сповнимося гіркоти?

Чи перетворимося на суддів світу?

Чи й далі віритимемо в людей попри все?

Для мене це було найважче випробування.

Не продовжувати жити.

А продовжувати довіряти.

Продовжувати сподіватися.

Продовжувати будувати.

Продовжувати любити.

Набагато простіше захищатися, ніж залишатися відкритим.

Набагато простіше стати циніком, ніж залишатися чуйним.

Набагато простіше відступити, ніж і далі йти вперед.

І все ж найкраще життя, яке я знав, завжди було по той бік страху.

Можливо, у цьому й полягає справжній сенс того, щоб залишатися на ногах.

Не бути невразливим.

Не бути непереможним.

Не бути досконалим.

А відмовлятися дозволяти ранам вирішувати, ким ми станемо.

Озираючись назад, я не бачу людини, яка уникала бур.

Я бачу людину, яка крізь них пройшла.

Крізь одні — добре.

Крізь інші — погано.

Крізь деякі — залишаючи в них частини себе.

Але пройшла крізь них.

Зрештою, я вірю, що кожне існування судять за одним питанням.

Не наскільки високо ти піднявся.

Не скільки ти мав.

Не скільки тебе прославляли.

А що залишилося, коли все інше забрали.

Я знаю свою відповідь.

Це не героїчна відповідь.

Це не надзвичайна відповідь.

Це людська відповідь.

Після втрат.

Після помилок.

Після хвороб.

Після розлук.

Після страхів.

Після часу.

Я досі тут.

Досі стою.